

AZ AKADÉMIAI KIADÁS HARMINC ÉVE*

Az akadémiai kiadás a felszabadulás óta mennyiségileg és minőségileg egyaránt hatalmasat fejlődött. Ezt a fejlődést indokolta a tudomány jelentőségének növekedése az egész világon, de a kiadás méreteit, tartalmi sokoldalúságát, a könyvek és folyóiratok széles körű elterjedését a szocialista társadalom eszmei és gazdasági feltételrendszere tette lehetővé. A marxizmus—leninizmus lényegéből következik, hogy nagyra értékeli a tudományt, nemcsak önmagában, hanem a társadalom fejlődésében is. A tudomány világot-átalakító funkciójából kiindulva, a szocializmus építésének politikája kezdettől fogva nagy erkölcsi és anyagi támogatást nyújtott a kutatásnak, és ezzel együtt a kutatási eredmények közzétételének, a tudományos könyv- és folyóiratkiadásnak.

Természetesen a tudományos könyv- és folyóiratkiadás sem vonhatta ki magát azoknak a politikai, kulturális, de gazdasági és társadalmi változásoknak hatása alól sem, amelyek nálunk az elmúlt 30 évben bekövetkeztek, és azok pozitív és negatív következményeit egyaránt magán viselte. Az utolsó 20 évben a tudomány belső tényezői erőteljesebben érvényesültek tudománypolitikánkban, s ez lehetővé teszi, hogy ennek az időszaknak kiadói tevékenységét szélesebb alapokon elemezzük. Hibák és megoldatlan problémák ellenére azt mondhatjuk, hogy az elmúlt 30, és különösen az elmúlt 20 évben a tudományos könyv- és folyóiratkiadás megfelelt a tudomány és a társadalom igényeinek.

A következőkben azt próbálom megvizsgálni, hogy milyen jellegű volt a mennyiségi fejlődés, hogyan alakultak a könyvkiadás tematikai arányai, melyek a jellemzői a főbb tudományterületek kiadási tevékenységének, hogyan indult meg az idegen nyelvű könyv- és folyóiratkiadás, miként terjedtek a tudományos könyvek és folyóiratok és milyen a visszhangjuk. Arra törekedtem, hogy az eredmények mellett a gondokról is szóljak, s hogy egyes esetekben a magyar könyvkiadás és terjesztés egészében vizsgáljam az Akadémiai Kiadó munkásságát.

1. A felszabadulás után még néhány évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy kialakulhasson a szocializmus céljainak megfelelő kiadói, nyomdai és terjesztői hálózat.

A kiadók és nyomdák államosítására 1948—1949-ben került sor, s ezek után kezdődhetett el az új rendszer kiépítése. Ennek keretében 1950. július 1-én a Népgazdasági Tanács (430/22/1950.N.T.) elrendelte az Akadémiai Kiadó Nemzeti Vállalat megalapítását. A Népgazdasági Tanács átruházott hatáskörben, ugyanez év augusztus 2-án állította ki az Alapítólevelet, amelyben a Kiadó célját a következőképpen határozták meg: „az akadémikusok műveinek és általában az

* Elhangzott az akadémiai könyv- és folyóiratkiadás másfél százados jubileuma alkalmából 1978. október 18-án rendezett tudományos ülészen.

akadémiai színvonalon mozgó kiadványoknak, a Magyar Tudományos Akadémia által kijelölt könyveknek és egyéb közleményeknek (acták, osztályközlemények stb.) kiadása és forgalomba hozatala”.

A Kiadó feladatát az Akadémia elnöksége a több mint egy évszázados tapasztalat alapján 1964-ben újból megfogalmazta, mégpedig a következőképpen: „Az Akadémiai Kiadó, az Akadémia Elnöksége és a Tudományos Osztályok határozatai alapján tudományos műveket és folyóiratokat ad ki, magyar és idegen nyelven. Részt vesz a kiadványok terjesztésében, feladatkörébe tartozik továbbá a lexikonok és szótárak, valamint a szakkönyvek idegen nyelvű kiadása (10/1964/A. K. 12.).”

Az 1964-es határozat tehát a Kiadó feladatává teszi a könyvek és folyóiratok idegen nyelvű megjelentetését és feladatkörébe utalja a lexikonok, szótárak kiadását is.

Az 1964-es határozathoz képest, az Akadémiai Kiadó feladatai lényegesen nem bővültek, de így is rendkívül széles körű tevékenységet végez, anélkül, hogy a tudományos könyvkiadás minden feladatát ellátná. Így az Akadémiai Kiadó megalapítása óta csak kevés esetben vállalta külföldi tudományos könyvek magyarra fordítását és kiadását. A szakmai és ismeretterjesztő kiadók teljesítették részben e feladatot, de valóban csak részben, s a tervszerű munka ebből a szempontból még nem valósult meg.

Úgy véljük, hogy az Akadémiai Kiadó tevékenységével szervesen illeszkedik be a magyar könyvkiadás egészébe, de csak részben fedezi a tudományos könyvkiadással kapcsolatos igényeket magyar szerzők műveinek kiadásában is. A szakkiadók és ismeretterjesztő kiadók is megjelentetnek olyan műveket, amelyek megütik a tudományos színvonalat. Ezt az átfedést — véleményem szerint — nem szabad hibáztatnunk, sőt örömmel kell üdvözlölnünk, mert szélesíti a tematikát, és bizonyos esetekben az egészséges konkurrenciát is lehetővé teszi. Inkább arra van szükség, hogy a különböző kiadók és a tudományos fórumok, műhelyek között szorosabb együttműködés alakuljon ki, közösen alakítsák ki terveiket, hangolják össze feltétel-rendszerüket.

2. Hogyan részesednek a különböző tudományterületek a könyv- és folyóiratkiadásból? A kérdést csak hosszabb periódusban érdemes vizsgálni.

1950-től 1977-ig 5799 kötet könyv jelent meg magyar és idegen nyelven, amelyek tudományágak szerint a következőképpen oszlanak meg:

A humán tudományok 1394 kötet; a szűkebb értelemben vett társadalomtudományok 1446 kötet; matematikai és fizikai tudományok 991 kötet; élettudományok 1126 kötet.*

Ebben a vitatható beosztásban a műszaki tudományok a matematikai és fizikai tudományok, az agrár- és orvostudomány pedig az élettani tudományok csoportjába tartoznak.

Az összehasonlítás kedvéért érdemes megemlíteni, hogy az akadémiai könyvkiadás kezdetétől 1950-ig 3103 kötet jelent meg, amelyből 871 a humán tudomány, 1600 a szűkebben vett társadalomtudomány, 363 a matematikai és fizikai tudományok, 264 az élettudományok körébe tartozott.*

A könyvek példányszáma az utolsó években elérte az 1,7—2 milliót, az átlagpéldányszám pedig 1000—7500 között ingadozott. A múltban néhány száz példány kiadását és főleg eladását is sikernek tartották.

* Lexikonok, szótárak stb. ebben a felosztásban nem szerepelnek.

A régi Akadémia könyveinek 125 év alatt csak mintegy 20%-a volt természettudományi kiadvány. Az Akadémiai Kiadó viszont 60%-ban természet, és 40%-ban társadalomtudományi könyveket adott ki.

A 103 folyóirat szakmailag így oszlik meg: a humán tudományokban 24; a társadalomtudományokban 23; a matematikai és fizikai tudományokban 33; az élettudományokban 23.

1828-tól 1950-ig összesen 52 féle folyóirat jelent meg, többségükben a társadalomtudományok területén. Ez a nemcsak mennyiségi, de tematikai változás nyilvánvalóan a kor és a társadalom igényeivel, a tudományok fejlődésével függ össze. A tudományos-technikai forradalom kibontakozásával előtérbe kerültek a természettudományok, de ez nem jelenti azt, hogy a társadalomtudományok háttérbe szorultak volna. Az adatok ismeretében egyetlen tudományág sem lehet elégedetlen, s a számok nem támasztják alá azoknak aggályait, akik úgy hiszik, hogy a társadalomtudományok, amelyek eredményeiket elsősorban könyv vagy folyóiratcikk formájában tudják közölni, nem kapták meg a megfelelő publikálási lehetőségeket.

Az sem áll, hogy a társadalomtudományok elvonnék a lehetőséget más tudományterületeken a publikálás elől. Az ilyen vélekedések azért merülhetnek fel, mert a kiadási tevékenységet nem művekben, hanem ívkeretekben mérjük, s ez mint mennyiségi mérce, különösen nyomdai szempontból jól is használható, de az egyes tudományágak részesedését nem jelzi, e tekintetben sokkal inkább irányadó a művek száma. Ezzel nem akarom azt mondani, hogy az ívkereteknek ne lenne tartalmi jelentősége, különösen, ha azt vesszük figyelembe, hogy a kiadványok terjedelme állandóan nő. *A terjedelmi, sőt általában a mennyiségi problémát megvizsgálálandónak tartom* tudományos könyvkiadásunk jövője szempontjából.

Gondolkoznunk kell azon is, hogy miképpen lehetne olyan új kiadványtípusokat bevezetni, amelyek a koncentráltabb és gyorsabb információt biztosítják. Szükség van arra, hogy jobb együttműködés alakuljon ki a könyv- és folyóiratkiadás között, s a folyóiratok átvegyenek bizonyos feladatokat, amelyek most a könyvkiadásra hárulnak.

Összefoglalóan azt lehet tehát állítani — s itt támaszkodunk a Kiadói Tanács tagjainak véleményére is —, hogy az egyes tudományágak között *az arányok általában megfelelőek*, különösen, ha tekintetbe vesszük, hogy az ívkereteket csak irányszámoknak tartjuk, s elsősorban a kéziratok készültési fokától tesszük függővé a megjelenést.

3. Ha az egyes tudományágak könyvkiadását tematikailag vizsgáljuk, mindenképp *a sorozatokat* kell szemügyre vennünk. Összesen 172 sorozattal számolunk, amelyek közül 56 a humán-, 60 a társadalom-, 30 a matematikai és fizikai és 26 az élettudományok terén jelent meg. A sorozatok jellege rendkívül eltérő. Vannak ismeretterjesztő célokat szolgáló sorozatok, és vannak olyanok, amelyek csak nagyon szűk köröket érdekelhetnek. A legtöbb számot megért sorozatok a tudományos osztályok sorrendjében az Archaeologica Hungarica, a Bibliotheca Orientalis Hungarica, a Magyar Nyelvtudományi Társaság kiadványai, a Nyelvtudományi Értekezések, az Irodalomtörténeti füzetek, az Irodalomtörténeti Könyvtár, a Modern Filológiai Füzetek, a Kortársaink, a Kőrösi Csoma Kiskönyvtár, az Értekezések a történeti tudományok köréből, a Történettudomány kérdései, a Studia Historica, az Életek és korok, a Pszichológia a gyakorlatban, a Közgazdasági Értekezések, a Kémia újabb eredményei,

a Magyarország állatvilága és kultúrflórája, A mezőgazdaság műszaki fejlesztésének tudományos kérdései, a Nagyüzemi gazdálkodás kérdései, a Korunk tudománya, hogy csak a már 15 kötetnél többet megjelentetett sorozatokat említsem. E téren az egyik gondunk az, hogy vannak haladó sorozatok, amelyek vagy megszüntetésre, vagy megújításra várnak. Vannak régen abbamaradt sorozatok is, amelyek folytatásának kérdése felmerült. Gondot okoz az is, hogy egyes sorozatok tematikai szempontból rendkívül heterogén összetételűek. Ez azt is jelenti, hogy gyűjtésük nem feltétlenül sorozatszerűen történik. A számok figyelmeztetnek arra, hogy *túl sok a sorozat, s talán indokolt volna csökkenteni*. Baj van a rendszeres megjelentetéssel is, ami ugyancsak a sorozat-kérdés megvizsgálására ösztönöz.

Az Akadémiai Kiadónál számtalan monográfia jelent meg, amely jelentősen gazdagította a tudományt, és amely segített gazdasági, társadalmi vagy kulturális kérdések megoldásában, illetve tisztázásában. A Kiadói Tanács által évenként odaítélt díjak abba a szerencsés helyzetbe hoznak, hogy hazai és külföldi értékelést tekintetbe véve mondhatjuk azt, hogy nemcsak tematikailag változatos könyvkiadásunk, hanem nem kevés kimagasló művet is közre adott. Különösen ki kell emelnünk a szintéziseket és összefoglaló munkákat. Elég ha itt olyan kiadványokra utalok, mint a Magyar Nyelv Értelmező Szótára, A magyar irodalom története, a Magyar Népzene Tára, a Magyarország története. Emellett azonban olyan nagy munkák is megjelentek, amelyek régi adósságokat törlesztettek. A Nyelvatlasztól a magyar írók szövegkritikai kiadásain, az egyes forráskiadásokon át az állatvilágról és a kultúrflóráról szóló sorozatokig lehetne említeni a címeket. Nem kevésbé jelentősek azok az elméleti alapvető munkák, amelyek szinte minden tudományban megjelentek a nyelvészettől, az irodalom- és történettudománytól, a jogtudománytól, a matematikától, a kémiától, a biológiai, a műszaki, az orvos vagy agrártudományig. Az országos távlati kutatási terv kialakulása óta mindenekelőtt a *főirányokban folyó kutatások tematikája került előtérbe* a könyvkiadásban is. Ebből a szempontból különösen figyelemre méltók az új sorozatok, A szocialista vállalat és A szilárdtest-kutatás újabb eredményei. Emellett számos monográfia vagy tanulmánygyűjtemény jelent meg a tervben jelzett témakörökben. Nyilvánvaló, hogy a főirányokban folytatott kutatások előrehaladásával e tematika egyre inkább gazdagodik a könyvkiadásban is.

Mint említettük, jelenleg évente 103 folyóirat jelenik meg, s ezek megoszlása a négy nagy tudományterület szerint egyenletes. Ebben az is megmutatkozik, hogy a természettudományok folyóiratigénye nem kisebb, mint a társadalomtudományoké, s ez indokolt is, hiszen az eredmények gyors publikálása ezt kívánja meg. Folyóirataink döntő többségének a profilja kialakult, és megfelelő színvonalon végzik munkájukat. Vannak azonban olyanok, amelyek értesítő vagy adatközlő jellegűek, utólagos cikkgyűjtemények, amelyek heterogenitásuk miatt nem keltenek érdeklődést. A folyóiratkiadás legnagyobb gondja azonban a *hosszú átfutási idő*, amely egyaránt jelentkezik a szerkesztésben, a kiadónál és a nyomdánál.

A Kiadó tevékenységében jelentős helyet foglal el a szótárak kiadása. 1950-től 1977-ig 510 kötet szótár jelent meg (ezen kívül kisszótárak „Terra” jelzéssel). Jobban rávilágít e kiadási ág alakulására, ha azt mondjuk, hogy kilenc nagy vagy közép, és 14 bilingvis kéziszótár látott napvilágot. Ezek a kiadványok egyrészt a nyelvtanulást, de nem kevés esetben magát a kutatást is segítették. Ismeretterjesztési és tudományos igényeket egyaránt kielégített,

a lexikonkiadás: eddig 26 féle különböző lexikon látott napvilágot 116 kötetben. Hadd hangsúlyozzuk, hogy a Kiadó ebben az esetben teljes mértékben maga végezte a kiválasztó, értékelő és ellenőrző munkát, természetesen úgy, hogy szakemberek széles körét hívta segítségül.

Összefoglalóan szólva, azt állapíthatjuk meg, hogy a könyv- és folyóiratkiadás a társadalom és a tudomány igényeinek megfelelt, még ha voltak is olyan kiadványok, amelyek periferikusabb jelentőségűeknek bizonyultak, s vannak olyan folyóiratok, amelyek profilja vagy színvonala vitatható.

A könyvkiadás *jövő útjait tekintve*, utalnunk kell a nagy szintézisek megjelenetésére a különböző tudományágakban, amelyek hogy így mondjam, megteremtik korunk tudományos alapkönyvtárát, s szolgálják a közművelődést is. Szükségesnek látszik azonban az, hogy az egyes tudományágak elkészítsék legalább öt éves terveiket, és az orientálás tekintetében többet kezdeményezzenek, még ha a tervező munkát megkönnyítik a kiemelt kutatási feladatok és a nemzetközi együttműködésből fakadó kötelezettségek is.

4. Külön szeretnék szólni *az idegen nyelvű könyvekről és folyóiratokról*. 1950-től 1977-ig 1851 kötet jelent meg idegen nyelven, 211 a humán, 401 a társadalom-, 664 az élet-, és 575 a matematikai és fizikai tudományokban. Itt külön is hangsúlyoznunk kell azt a változást, amely az utolsó néhány esztendőben következett be az egyes tudományterületek közti arányokban. Hosszú időn át a természettudományos könyvek idegen nyelvű kiadása állt előtérben. Ma már *egyre több társadalomtudományi kiadvány* jelenik meg idegen nyelven, és ezt annál is inkább örömmel kell üdvözlőnünk, mert e téren a terjesztés körülményei nehezebbek.

A legtöbb könyv angol nyelven jelent meg (703), ezt követi a német (635), az orosz (129), majd a francia (120). Ezen kívül még 13 más nyelven adtuk ki magyar szerzők műveit, ami azt jelenti, hogy 17 idegen nyelven terjedtek kiadványaink. Érdemes felfigyelni a hazánkban tartott nemzetközi kongresszusok és más rendezvények gyakran soknyelvű kiadványaira is, amelyek Magyarország tudományos életben elfoglalt helyét jelzik.

Közismert, hogy az idegen nyelvű kiadványok terjesztésében nagy szerepet játszik a koprodukció, tehát az idegen kiadókkal való közös kiadás. Különösen Anglia, az NSZK, az NDK tudományos kiadóival alakultak ki ebből a szempontból termékeny kapcsolatok. Emellett azonban az Akadémiai Kiadó, a Kultúra segítségével, saját kockázatára is megjelentet idegen nyelvű könyveket, amelyeknek egy része magyar nyelven a különböző szakkiadóknál látott világot.

A 103 folyóiratból 51 idegen nyelvű, közülük 8 készül közös kiadásban, egy részük a Szovjetunió Tudományos Akadémiája és a mi Akadémiánk közötti együttműködés keretében (így az *Analysis Mathematica*, a *Reaction Kinetics and Catalysis Letters*, a *Problems of Control and Information Theory*).

Ez a könyv- és folyóiratkiadás minőségi változást hozott a magyar tudományos eredmények külföldi elterjedésében. 1825 és 1950 között összesen 61 könyvet jelentetett meg idegen nyelven az Akadémia, azok döntő többsége még latin volt, miután ez a XIX. század első felében a tudomány közös nyelvének számított. Ugyanakkor összesen ötféle folyóirat 93 kötete jelent meg idegen nyelven.

Hadd emlékeztessenek arra, hogy a Magyar Tanácsköztársaság tudománypolitikájának egyik elhatározása az volt, hogy a tudomány eredményeit

idegen nyelven publikálják, mégpedig azzal a céllal, hogy ily módon lelepleződjék a provincializmus, és hogy a magyar tudomány bekapcsolódjék a nemzetközi vérkeringésbe. Ezt a régi célt csak most valósítottuk meg. Tegyük hozzá, könyveink nemcsak a tudományos eredményekről adnak hírt, hanem hazánkról, népünkről, az épülő szocialista társadalomról és embereiről is. Az export növekedése arról tanúskodik, hogy ez a tevékenység a terjesztés szempontjából sem hatástalan. Az elmúlt évben az Akadémiai Kiadó exportja elérte az egy millió rubelt, illetőleg az egy millió dollárt. Könyveink külföldi kritikai visszhangja is azt bizonyítja, hogy többségük eljut az érdekeltek kezébe.

Idegen nyelvű könyvkiadásunk egyik nagy gondja a *fordítási munka*. A fordítók száma nem nő, hanem inkább csökken és különösen a jó fordítóké. Ugyanakkor a kiadási lehetőségek szélesednek, még ha konjunkturális okok miatt egyes területeken most stagnálást, visszafejlődést is tapasztalhatunk. Egyik fontos feladatunk, amelyet azonban csak más oktatási- és kulturális szervekkel együtt tudatunk megoldani, a segítségük a megfelelő fordítók kiválasztását, továbbképzését, a kiadói munkába való bevonását. Nagy hiba volna, ha a fordítók hiánya miatt nem tudnánk élni azzal a lehetőséggel, amelyet az Akadémiai Kiadó kipróbált, és amely nagy eredményeket hozott.

5. Könyv- és folyóiratkiadásunk rohamos fejlődése *nagy erőfeszítéseket kívánt meg a nyomdaipartól, s főleg az Akadémiai Nyomdától*, amely mind a mai napig csak szerény segítséget kapott a korszerűsítéshez, miután nem szerepel az országos rekonstrukciós tervben. Ez a rekonstrukció egyébként kevés fejlődési lehetőséget nyújtott a tudományos könyvkiadásnak a szedési és kötési kapacitás bővítésében. Gondok vannak a megfelelő nyersanyag ellátásban is. Nem kedvez nekünk az új tarifarendszer sem. Végül jelentős szakemberhiánnyal küzd a nyomdaipar, így a mi nyomdánk is. E nehézségek ellenére, mint láttuk, jelentős mennyiségi növekedés és nem kis minőségi javulás tapasztalható, s ez a lelkes szakembergárdát dicséri, amely évente teljesíti, sőt túl is teljesíti a tervet. A minőségi színvonal jellemzésére hadd említsem meg, hogy az elmúlt negyedszázadban az Akadémiai Kiadó szerezte meg a legtöbb kitüntetést a hazai és a nemzetközi szép könyv versenyeken.

A mennyiségi gondok mellett a legnagyobb problémát technikai szempontból az *átfutási idő* okozza. Jelenleg egy sima szövegű 10 íves könyvet fél év alatt, összetettebb anyagot pedig egy és három év között lehet előállítani — csak a nyomdai átfutási időt számolva. Mindez áll a folyóiratokra is. Tegyük hozzá, hogy a teljes átfutási idő ennél sokkal hosszabb, s ma már nem ritka, hogy a kézirat elkészültétől a szaklektoráláson, szerkesztésen, nyomdai munkálatokon át 3—4 év is eltelik, amíg egy könyv megjelenik. Mint látszik, ennek az elhúzódnak nemcsak a nyomdai helyzet az oka, hanem a kézirat nem megfelelő előkészítése, a lektorálás, szerkesztés lassúsága és körülményessége, a sok szerzői korrektúra is. Az Akadémiai Kiadó a folyóiratoknál vállalta, hogy a nyomdai átfutást hat hónapra csökkenti. Őszintén szólva ez sem jelent valamiféle ideális állapotot, de ha megvalósul, már nagyot léptünk előre.

Változást csak a megfelelő technikai korszerűsítés, a jobb szakember-ellátás és természetesen a szervezettebb munka hoz, s amikor szervezésről beszélek, a kézirat teljes útjára gondolok. Emellett foglalkoznunk kell a gyorsabb és a külső kiállítás szempontjából kevésbé igényes sokszorosítási eljárások bevezetésével is, amelyek még mindig bizonyos idegenkedéssel találkoznak a szerzők és a közönség részéről.

6. Sok vita folyik a könyvek és folyóiratok terjesztéséről. A Kiadó a propaganda minden eszközét igyekszik tekintetbe venni, s szerény terjesztői hálózattal is rendelkezik. A fővárosban kevesebb is a panasz, viszont vidéken sokszor megkaphatatlanok kiadványaink. Ha a terjesztési adatokat vizsgáljuk, és én itt most csak a belföldieket mondom, akkor az eredményekkel nem lehetünk elégedetlenek. 1967-ben mintegy 60 millió forint volt az eladási forgalom, ma 170 millió. Raktárkészletünk az éves forgalom 20%-a, kevesebb, mint az országos hányad. Mégis, a magyarországi visszhang meglehetősen csekély, még szakfolyóiratokban is. Legfeljebb a megjelenést regisztrálják, a tartalmat mondják el röviden, s néhány dicsérő jelzót használnak, értékelő recenziók alig jelennek meg. Az Akadémiai Kiadó kiadványai közül legfeljebb a lexikonokat és az egyes szótárakat bírálták. Úgy látszik, a külföldiek ilyen szempontból jobb helyzetben vannak, mert nemcsak dicsérnek, néha bírálni merik könyveinket is. Mindez tudományos, sőt szellemi életünk egyik közismert bajára, a szakszerű vita hiányára utal, s ezen semmiféle kiadói propaganda nem segít.

*

Az elmúlt harminc év akadémiai könyv- és folyóiratkiadásának néhány fontos eredményét s szorongató gondját igyekeztem előadni. Úgy vélem, hogy a mérleg pozitív, a fejlődés azonban attól függ, hogy a technikai és személyi problémákat megoldjuk, s a kiválasztó és értékelő munkát megjavítsuk. A megemlékezés és ezzel együtt az elismerés kifejezése mellett, ez az áttekintés a megoldandó feladatok tisztánlátását is kívánta szolgálni.

Tudományos ülésszak az akadémiai könyv- és folyóiratkiadásról

Az akadémiai könyv- és folyóiratkiadás másfél százados jubileuma alkalmából az MTA Könyvtörténeti és Bibliográfiai Munkabizottsága és az Akadémiai Kiadó 1978. október 18.-án tudományos ülésszakot rendezett. A tanácskozást Szentágothai János, az Akadémia elnöke nyitotta meg, majd Kosáry Domokos tartott előadást "Az akadémiai könyv- és folyóiratkiadás szerepe a

társadalomtudományok fejlődésében" címmel. Szabadváry Ferenc tanulmánya a kérdést a természettudományok szempontjából vizsgálta, Voit Krisztina a kiadás történetének szervezési kérdéseivel foglalkozott. Mezey László a befejezetlen sorozatokat tekintette át, majd Köpeczi Béla akadémikus tartotta meg a fentiekben közölt előadását.